

13. Servī dormiunt (cap. I–XI)

In villā Iūlii multa sunt cubacula parva et magna. Magnum est cubiculum Iūlii et Aemiliae, in eō magnus lectus est. Pater et māter in magnō lectō dormiunt. Cubacula liberōrum parva sunt et in iis lecti sunt parvi. Mārcus et Quīntus et Iūlia in parvis lectis dormiunt.

Servī multī in ūnō cubiculō magnō dormiunt. In cubiculō servōrum nulli sunt lecti. Servī quī dormiunt nōn in lectis, sed in terrā iacent. Etiam multae ancillae in ūnō cubiculō dormiunt neque eae lectōs habent.

Ecce Dāvus quī cum aliis servis fessis in magnō cubiculō iacet. Pauci servī iam dormiunt, alii verba faciunt, alii rident. Servī quī dormire volunt vōcēs aliōrum audiunt nec dormire possunt.

Syrus, quī Mēdum apud sē nōn videt, Lēandrum interrogat: “Ubi est Mēdus? Cūr hīc nōn dormit? Estne aeger?”

Lēander: “Mēdus sānus est, sed ā villā abest, quia nummōs dominī nostrī habet! Dāvus dicit ‘Mēdum Rōmae amīcam habēre.’ Putat eum Rōmae esse apud amīcam suam.”

Syrus: “Ergō Mēdus nōn sōlus in terrā dormit, sed in lectō cum amīcā suā!”

Syrus et Lēander rident.

Dāvus servōs tacere iubet: “Tacēte, servī! Iam necesse est dormire.”

Servī tacent atque oculōs claudunt. Iam nulla vōx audītur.

Iam Dāvus et alii multī dormiunt, sed Syrus et Lēander et alii quī prope Dāvum iacent dormire nōn possunt, quia Dāvum animam dūcere audiunt!

Dāvus enim stertit: “Zzzzz...ārrch, zzzzz...ārrch!” Syrus, quī fessus est, dormire vult atque oculōs claudit, nec dormire potest, quod Dāvum stertere audit. Anima Dāvī nōn vidērī, sed audīrī potest! Syrus oculōs claudere potest, aurēs claudere nōn potest.

Syrus (irātus): “Ssst!”

Dāvus rursus stertit: “Zzzzz...ārrch!”

Syrus: “Tacē, Dāve!”

Dāvus nōn respondet, sed Lēander: “Tacē, Syre! Dāvus nullum verbum facit!”

Syrus: “Verbum nōn facit, sed stertit. Audī! Nēmō hīc dormire potest!”

Syrus sē ad Dāvum vertit et digitum suum ad nāsū eius appōnit!

Iam nōn stertit Dāvus. Is atque ceteri servī bene dormiunt.

14. Puer armātus (I–XII)

Avunculus Mārci, cui nōmen est Aemilius, in Germāniā militat. Illic exercitus Rōmānus finēs imperiī Rōmāni ā Germānīs dēfendit. Castra exercitūs mille passūs ā flūmine Rhēnō sunt in magnā silvā, ubi hostēs sē occultant. Militēs Rōmāni impetum Germānōrum expectant, neque hostēs barbarōs timent. Rōmāni enim bona arma habent atque circum castra fossa et vāllum altum est. Germāni castra Rōmāna expugnāre nōn possunt.

Mārcus Aemiliū militem fortem esse putat. Puer ipse militāre vult ut avunculus suus, neque arma habet Mārcus, et Iūlius dicit ‘nūllōs puerōs militāre aut arma ferre posse.’

Quid igitur facit Mārcus? Arcum facit ex rāmō et līnēā; etiam sagittās facit ex rāmīs tenuibus.

Dum Mārcus arcum facit, Iūlia in hortō lūdit cum cane suā Margarītā. Sub arbore puella rāmum reperit. Iūlia canī rāmum ostendit: “Ecce rāmus, Margarīta! Quaere eum!” rāmumque procul ā cane iacit. Canis rāmum quaerit, reperit, ad Iūliam portat. Canis rāmum ante pedēs Iūliae pōnit et caudam movet.

Mārcus frātre suum vocat atque eī arcum suum novum ostendit: “Ecce arcus meus, Quīnte. Iam miles fortis est frāter tuus!”

Quīntus: “Miles Rōmānus gladiō et pilō armātus est, nōn arcū et sagittīs. Ea arma sunt Hispānōrum et Gallōrum quī in exercitū Rōmānō militant.”

Mārcus: “Sed exercitū necesse est arcūs et sagittās habēre, neque enim pīla gravia procul iaci possunt. Sagittae procul volant quia levēs sunt.”

Mārcus sagittam sūmit et in arcū pōnit. Ecce sagitta ex arcū iacitur et in hortō prope Iūliam ad terram cadit. Iūlia perterrita sagittam prope caput suum volāre sentit – sagitta aurem eius tangit!

Syra, quae cum Iūliā in hortō est, sagittam prope Iūliam volāre videt atque irāta ad Mārcum currit. Mārcus, quī Syram accurrere videt, arcum ad terram iacit atque fugit. Syra arcum Mārci manū capit eumque procul ex hortō iacit. Mārcus trīstis arcum suum volāre aspicit.

Canis quoque arcum volāre videt. Canis etiam illum rāmum quaerit ac reperit, neque eum ad Mārcum portat.

Quīntus ridet, quod ‘militem fortem’ sine armīs fugere videt!